

Op zondag 26 augustus 2001, even voor middernacht, stond een groepje jongelui op de oprit van de IJsselbrug in een kring om een jongen heen die traag zijn kleren uittrok. De wind streek langs de armdikke kabels die resoneerden met een sinister geluid. De jongen keek omhoog. De brug zingt, dacht hij, straks zingt hij me in slaap.

Hij trok zijn hemd uit. Hij probeerde het trillen te beheersen, maar de rillingen waren niet te stuiten. Hij wreef zijn armen en schouders, maar hij wist dat maar één ding hielp: als de sodemieter dat hemd weer aantrekken. Hij wist ook dat dát het enige was dat hij niet mocht doen. Je mocht huiveren. Je mocht klappertanden. Je mocht zelfs als een kleuter in een badhokje staan trillen, maar terugtrekken mocht absoluut niet. Hij keek naar de gezichten van de zestien leeftijdgenoten, in de hoop iets van medeleven te vinden, iets dat wat hij moest ondergaan een beetje draaglijker zou maken, maar hij zag slechts onverschilligheid, hoon en minachting. Ze hadden allemaal in de kring gestaan. Allemaal, behalve Punkie. En Brains natuurlijk, maar Brains was de baas. Brains had dit allemaal uitgevonden. Hij had hen bij elkaar gebracht en hij zou van hen maken wat hij wilde: de meest gevreesde jeugdbende in Noordoost-Nederland. Brains was God en Punkie was zijn kutje.

De jongen morrelde aan zijn broekriem. Jezus, wat was het koud! Hij liet de broek zakken en trok zijn slip uit. Zijn pik was een donker stekkertje in een groot, koud universum. Als hij door bleef rillen viel hij er vanzelf af. Hij hurkte naast de doos. Een rietstengel prikte in zijn billen en met een ruk schoot hij overeind.

‘Liggen,’ zei Brains.

De jongen probeerde voor één keer die vreselijke ogen te weerstaan.

‘Ik doe het niet,’ zei hij zacht.

Brains grijnsde. Hij legde zijn hand achter zijn oor en gaf een overdreven imitatie van iemand die het niet helemaal goed verstaan heeft.

‘Ik doe het niet,’ zei de jongen. ‘Ik verdom het! Bekijk het maar!’

‘Manneke toch,’ zei Brains. Hij pakte de neus van de jongen en draaide. De jongen zakte kreunend op zijn knieën. Brains draaide door tot de jongen op zijn rug lag. Brains liet hem los en bleef op zijn hurken naast hem zitten.

‘Wil je nog terug?’

‘Nee,’ fluisterde de jongen.

‘Wat nee?’

‘Ik doe mee.’

‘Lul,’ zei Brains kalm. Hij rees overeind en gaf het teken. De benedeleden maakten hun gulp open.

De jongen kruiste zijn armen. Hij hield zijn adem in en gluurde naar de zestien anderen die klaar stonden om

hem te besproeien. Clara Maat stond wijdbeens naast zijn hoofd. Ze pist als een kerel, dacht de jongen en opeens barstte het los. Hij trilde als een bezetene terwijl de urine van de bendeleden over hem heen stroomde. Hij hield zijn adem in tot hij het niet meer hield en gierend uitademde. Hij dacht dat hij zou stikken. Hij wás pis. Hij wilde opstaan, maar Brains zette een voet op zijn borst en snauwde: 'Blijf liggen.'

De jongen bleef liggen en probeerde het kotsen te bedwingen. Kotsen zou alles ...